

Arrest

nr. 50 344 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juni 1998 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 1 juli 1998. Op 13 juli 2001 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij beslissing van 6 mei 2002 weigerde ook de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker als vluchteling te erkennen. Verzoekers beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 114.234 van 6 januari 2003.

1.2. Op 18 januari 2002 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, een geldboete van 50 Belgische frank en de ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek voor een termijn van vijf jaar wegens openbare zedenschennis tegenover een minderjarige vanaf de volle leeftijd van 16 jaar.

Op 7 mei 2002 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met drie jaar uitstel, een geldboete van 50 Belgische frank met uitstel van drie jaar voor de helft wegens openbare zedenschennis.

Bij vonnis nr. 4521 van 16 december 2002 van de correctionele rechtbank te Antwerpen, werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met vijf jaar uitstel, behalve twee jaar, een geldboete van 1000 euro met uitstel van vijf jaar, behalve 500 euro, de ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek voor een termijn van vijf jaar en bijzondere verbeurdverklaring wegens betrokkenheid bij feiten van mensenhandel en heling.

Bij vonnis nr. 03/1476 van 4 april 2003 van de correctionele rechtbank te Antwerpen, werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met drie jaar uitstel, een geldboete en de ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek voor een termijn van vijf jaar wegens openbare zedenschennis door handelingen in tegenwoordigheid van een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

1.3. Op 27 april 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. In uitvoering van deze beslissingen werd verzoeker op 28 april 2004 opgesloten in de gevangenis te Wortel. Op 28 mei 2004 werd verzoeker in vrijheid gesteld omdat zijn maximale termijn van verblijf in de gevangenis was verstreken en het materieel en logistiek niet meer mogelijk was om verzoeker over te brengen naar een centrum voor illegalen.

1.4. Op 11 maart 2005 werd verzoeker geïnterneerd ter bescherming van de maatschappij na het plegen van meerdere feiten van openbare zedenschennis. Bij beslissing van 16 juni 2010 van de Commissie tot Bescherming van de Maatschappij werd verzoeker in vrijheid gesteld met het oog op repatriëring.

1.5. Op 24 juni 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met bevel tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd op 24 juni 2010 opgesloten in de gevangenis te Merksplas en werd op 1 juli 2010 opnieuw in vrijheid gesteld.

1.6. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 26 augustus 2010 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.7. Op 1 september 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinques) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.8. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 september 2010.

1.9. Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 september 2010 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Jaffna in Sri Lanka. Op 10 juni 1998 diende u een eerste asielaanvraag in die op 5 augustus 1998 onontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 20 januari 1999 besliste het Commissariaat-generaal in dringend beroep dat een verder onderzoek noodzakelijk is. In de fase ten gronde nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van Vluchteling. Op 6 mei 2002 bevestigde de Vaste Beroepscommissie (de toenmalige Raad voor Vreemdelingenbeslissing) de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. Op 26 augustus 2010 diende u, nadat u een veroordeling opliep wegens mensenhandel en vrijkwam na een vijftal jaar geïnterneerd te zijn

voor zedenfeiten, een nieuwe asielaanvraag in. Niettegenstaande u gedurende de gehele asielprocedure u uitgaf voor Benadit Mohan en zelfs onder deze naam voor de Srilankaanse ambassade in België in het huwelijk trad met een Srilankaanse vrouw van Singhalese origine, stelde u nu dat uw ware identiteit Sinnathamby Gunmarajah is geboren op 14 juni 1957 ipv Benadit Mohan geboren op 23 mei 1966. U stelde dat u een andere naam opgaf omdat u bevreesd was om teruggestuurd te worden naar Sri Lanka. U beweerde verder dat uw echtgenote in 2007 terugkeerde naar Sri Lanka en daar problemen kreeg met haar familie omdat zij met u, zijnde een tamil gehuwd was. De echtgenoot van de zus van uw echtgenote zou een klacht ingediend hebben bij de politie dat zijn schoonzus (uw echtgenote) gehuwd was met een Tamil-tijger. Uw echtgenote heeft in 2009 een aangetekende brief verstuurd naar de DVZ waarin zij uiteenzette dat zij problemen heeft met haar familie omwille van haar huwelijk met u. U vreest dat u bij een terugkeer naar Sri Lanka door de Srilankaanse autoriteiten zult worden gevisieerd omdat u afkomstig bent uit Chavikacherri (Tamil-area) en omdat u door de klacht van uw schoonfamilie door de Srilankaanse autoriteiten zou worden beschouwd als een Tamil-tijger. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een fax neer van het "Registered Postale Article Receipt" dat moet aantonen dat uw echtgenote een brief gestuurd heeft aan de DVZ. U legde ook een fax neer van paspoorten van uw beweerde familieleden uit Canada.

B. Motivering

Opgemerkt dient te worden dat u ook in uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming zou lopen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat er ook in uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen op basis van bedriegelijke verklaringen. Bovenvermelde weigering wordt bevestigd door het feit dat u nu plots op het gehoor van het Commissariaat-generaal op 17 september 2010 een andere naam en een andere geboortedatum opgaf zonder dat u daarvan enig begin van bewijs kunt voorleggen. Hieruit volgt dat u gedurende gans de asielprocedure de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft misleid. Ook bij uw tweede asielaanvraag gaf u oorspronkelijk de naam Benadit Mohan als uw naam op. Pas tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u een andere naam te hebben. Nu verklaarde u uw echte identiteit te geven en de volledige waarheid te vertellen, doch aan de geloofwaardigheid van uw recente verklaringen kan ook weer worden getwijfeld. Zo volhardde u dat u nooit identiteitsdocumenten heeft gehad op de naam van Benadit Mohan en dat u zonder enig document voor te leggen kon huwen voor de Srilankaanse ambassade in België. Nochtans blijkt uit het arrest van de VBC VB/01-0748/W7692 dat op 26 juni 2002 naar u werd betekend dat : "het huwelijk op de Srilankaanse ambassade slechts kon worden voltrokken indien u uw identiteit kunt bewijzen middels een authentiek document". Net zoals tijdens uw eerste asielaanvraag blijft u aldus nog steeds de Belgische autoriteiten misleiden over uw identiteit.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de Srilankaanse ambassade bereid is om een tijdelijk reisdocument uit te vaardigen op de naam van Mohan Benadit om naar Sri Lanka terug te keren. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat de Sri Lankaanse overheid dergelijk document zou afleveren aan een persoon die over geen enkel document bezit dat een begin van bewijs kan leveren voor zijn Srilankaanse nationaliteit. Aldus bestaat het vermoeden dat u door het op het laatste ogenblik zich aanmeten van verschillende identiteiten een nakende repatriëring wil uitstellen of onmogelijk maken. Hoe dan ook van uw nieuwe identiteit, namelijk Sinnathamby Gunmarajah kunt u ook geen enkel begin van bewijs voorleggen. Nochtans berust de plicht bij elke asielzoeker om op zijn minst zijn nationaliteit en identiteit aan te tonen of wanneer hij hiertoe niet in staat is daarvoor een afdoende verklaring te geven. Gezien het hoog gehalte van frauduleuze elementen in gans uw asieldossier en rekening houdende met bovenstaande vaststelling kan in casu niet zomaar worden gesteld dat u eigenlijk Sinnathamby Gunmarajah bent. Het enige officieel document dat u kunt voorleggen blijft nog altijd uw huwelijksakte met daarop de naam Benadit Mohan.

Verder beweerde u dat u bevreesd bent naar Sri Lanka terug te keren omdat er een klacht door uw schoonfamilie werd neergelegd waarin u een Tamil-tijger werd genoemd. Ook over deze aanklacht kunt u geen begin van bewijs voorleggen en zijn uw verklaringen daaromtrent eerder vaag zodat het lijkt dat ook dit gedeelte van uw asielrelaas verzonnen is. Zo weet u niet te vertellen wat de naam is van de man die de klacht heeft ingediend ondanks het feit dat deze man toch de echtgenoot is van de zus van uw vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) Ook waar uw vrouw momenteel verblijft weet u zich niet uit het hoofd te herinneren. Verder zou uw vrouw anno 2009 een aangetekende brief gestuurd hebben naar

de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij uitweidde over de problemen die zij had met haar familie omwille haar huwelijk met u. Van deze brief is echter geen spoor in het dossier terug te vinden. Na het gehoor werd weliswaar een afschrift voorgelegd waaruit blijkt dat uw vrouw ooit een aangetekende brief verstuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken. De brief zelf kunt u echter niet voorleggen. Uw advocaat vraagt in haar schrijven dat het Commissariaat-generaal navraag zou doen bij de bevoegde diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal om bewijzen te verzamelen die uw asielrelaas kunnen staven.

Uit wat voorafgaat volgt dat u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk heeft gemaakt om een duidelijk zicht te krijgen op uw identiteit, nationaliteit, uw reëel verblijfssituatie vanwaar, wanneer en waarom u juist naar België bent vertrokken. Daar u geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende uw vluchtmotieven en uw identiteit kan u ook niet het statuut van Subsidiaire Bescherming worden toegekend. Voor het verkrijgen van Subsidiaire Bescherming dient u immers in de mate van het mogelijke uw identiteit aan te tonen en geloofwaardige verklaringen af te leggen waarin u in casu jammerlijk faalde.

Wat de faxen van de Canadese paspoorten van uw beweerde familieleden betreft, dient te worden opgemerkt dat die niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Op een van de paspoorten staat weliswaar de naam Sinnathamby vermeld, doch dit toont enkel aan dat u contacten heeft met een persoon die Sinnathamby heet maar bewijst niet dat u familie bent van Sinnathambi Mangalanayaki, laat staan dat u ook dezelfde achternaam heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Hij stelt zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven van de bestreden beslissing en tracht aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van het subsidair beschermingsstatuut.

2.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit het jaarrapport 2010 Sri Lanka van Amnesty International, het document "Sri Lanka urged to ensure safety of detained former asylum-seekers" van Amnesty International van 3 september 2010 en het bewijs van een aangetekende zending gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève en dat hij bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij gedurende gans de asielprocedure de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft misleid daar hij plots op het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 september 2010 een andere naam en een andere geboortedatum opgaf zonder dat hij daarvan evenwel enig begin van bewijs kan voorleggen en hij daarenboven blijft volhouden dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gehad op de naam van 'Benadit Mohan' en dat hij zonder enig document voor te leggen kon huwen voor de Srilankaanse ambassade in België, terwijl uit het arrest van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen VB/01-0748/W7692, dat hem op 26 juni 2002 werd betekend blijkt dat : "het huwelijk op de Srilankaanse ambassade slechts kon worden voltrokken indien u uw identiteit kunt bewijzen middels een authentiek document", (ii) uit het administratief dossier blijkt dat de Sri Lankaanse ambassade bereid is om een tijdelijk reisdocument uit te vaardigen op de naam van

'Mohan Benadit' om naar Sri Lanka terug te keren en het hoogst onwaarschijnlijk is dat de Sri Lankaanse overheid dergelijk document zou afleveren aan een persoon die over geen enkel document beschikt dat een begin van bewijs kan leveren van zijn Sri Lankaanse nationaliteit, zodat aldus het vermoeden bestaat dat hij door op het laatste ogenblik een verschillende identiteit aan te meten een nakende repatriëring wil uitstellen of onmogelijk maken, (iii) hij hoe dan ook van zijn nieuwe identiteit geen enkel begin van bewijs kan voorleggen zodat, gezien het hoog gehalte van frauduleuze documenten in gans zijn asiëldossier, niet zomaar kan worden gesteld dat hij eigenlijk Sinnathamby Gunmarajah is, temeer het enige officieel document dat hij kan voorleggen nog altijd zijn huwelijksakte is met daarop de naam Benadit Mohan, (iv) hij evenmin enig begin van bewijs kan voorleggen van de klacht die door zijn schoonfamilie werd neergelegd en waarin hij een Tamil-tijger werd genoemd en zijn verklaringen daaromtrent bovendien eerder vaag zijn zodat het lijkt dat ook dit gedeelte van zijn asielrelaas verzonnen is, zoals uitvoerig wordt toegelicht (v) hij het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk heeft gemaakt om een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie vanwaar, wanneer en waarom hij juist naar België is vertrokken zodat hem evenmin het statuut van subsidiaire bescherming kan worden toegekend en (vi) de faxen van de Canadese paspoorten van zijn beweerde familieleden niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar deze enkel aantonen dat hij contacten heeft met een persoon die Sinnathamby heet maar niet bewijst dat hij familie is van Sinnathamby Mangalanayaki, laat staan dat hij ook dezelfde achternaam heeft.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vooreerst vast dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen bij beslissing VB/01-0748/W7692 van 6 mei 2002 verzoekers eerste asielaanvraag weigerde omdat (i) hij zowel tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het invullen van zijn inlichtingenformulier stelde geen identiteitsdocumenten te bezitten, hij dit tijdens zijn verdere verklaringen bevestigde en dit ook tijdens de zitting bleef volhouden terwijl hij nochtans op 20 februari 2001 in het huwelijk is getreden op de ambassade van Sri Lanka met een Sri Lankaanse onderdane en uit navraag blijkt dat dit huwelijk slechts kon worden voltrokken indien verzoeker zijn identiteit kon aantonen zodat hij bijgevolg zijn identiteit heeft dienen te bewijzen mits voorleggen van een authentiek document en (ii) hij zich opnieuw onder de bescherming van zijn land heeft geplaatst door te huwen op de ambassade van Sri Lanka, wat een vrijwillige daad betreft met de bedoeling zijn belangen (echtelijke status) door zijn land beschermd te zien en waaraan door de ambassade van het land van herkomst wel degelijk gevolg werd gegeven, wat onverenigbaar is met de status van vluchteling.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanreikt die vermogen om de in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde bedrieglijkheid van zijn verklaringen te herstellen, noch om de actualiteit van zijn voorgehouden vrees – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Thans voert hij aan dat zijn echtgenote, met wie in België voor de Sri Lankaase ambassade huwde, in 2007 terugkeerde naar Sri Lanka en daar problemen kreeg met haar familie omdat zij met een Tamil gehuwd was, zijn schoonfamilie een klacht zou hebben ingediend bij de politie en hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst door de Sri Lankaanse autoriteiten zal worden gevisieerd omdat hij afkomstig is uit Chavikacherri (Tamil-area) en omdat hij door de klacht van zijn schoonfamilie door de Sri Lankaanse autoriteiten zal worden beschouwd als een Tamil-tijger. Hij brengt echter niet het minste begin van bewijs aan om deze beweringen te staven. Nochtans rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw aanhaalt dat zijn echtgenote in 2009 een aangetekende brief verzond naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij uitweidde over de problemen die zij had met haar familie omwille van haar huwelijk en hij verwijst naar het bewijs van aangetekende zending, wijst de Raad erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat van deze brief geen spoor terug te vinden is in het administratief dossier en verzoeker tot op heden evenmin de brief kan voorleggen. Hoe dan ook, blijkt uit verzoekers verklaringen dat de brief in kwestie louter persoonlijke verklaringen van zijn echtgenote betreffen zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker geeft overigens geen aannemelijke verklaring waarom hij heeft gewacht tot 26 augustus 2010 voor het indienen van zijn tweede asielaanvraag terwijl de door hem aangehaalde nieuwe elementen, met name zijn problemen met zijn schoonfamilie, reeds bestaan sinds zijn echtgenote terugkeerde naar Sri Lanka in 2007 en zij op 22 augustus 2009 hieromtrent een schrijven zou hebben gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad is van oordeel dat, gelet op het tijdstip, verzoeker slechts een tweede asielaanvraag indiende in een poging om een nakende repatriëring uit te stellen.

In de mate verzoeker nog opmerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij wel degelijk afkomstig is uit Sri Lanka en hij wel degelijk gehuwd is, benadrukt de Raad dat het gegeven dat verzoekers afkomst en burgerlijke staat niet wordt betwist geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat zijn eerste asielaanvraag bedrieglijk was en deze bedrieglijkheid thans wordt bevestigd aangezien hij de Belgische autoriteiten blijft misleiden omtrent zijn identiteit en zijn aangehaalde vrees voor terugkeer naar Sri Lanka omwille van zijn voorgehouden problemen met zijn schoonfamilie evenmin overtuigend is. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift overigens niet de minste poging om de overwegingen van de bestreden beslissing in verband met zijn identiteit en zijn bedrieglijke verklaringen hieromtrent ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De motivering dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker evenmin de motivering van de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde faxen van de Canadese paspoorten van zijn beweerd familieleden betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden identiteit.

2.6. Zo verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn specifieke situatie en totaal voorbijgaat aan het feit dat hij geïnterneerd is geweest en zeer recent na een vijftal jaar is vrijgekomen, laat hij na te verduidelijken op welke manier deze 'specifieke situatie' op enige wijze een invloed zou hebben kunnen gehad op de besluitvorming van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat staan dat deze feiten (hechtenis en vrijlating) voor verzoeker op enige wijze een specifieke situatie zouden hebben gecreëerd waarmee rekening diende te worden gehouden bij het beoordelen van zijn tweede asielaanvraag. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk en onzorgvuldig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.7. In zoverre verzoeker aanvoert dat tevens geen rekening werd gehouden met het feit dat hij reeds sinds 12 jaar zijn land van herkomst heeft verlaten en de vraag dient te worden gesteld op welke wijze hij zal worden onthaald indien hij gedwongen dient terug te keren naar zijn land van herkomst en hij in dit verband verwijst naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde document van Amnesty International van 3 september 2010, waaruit blijkt dat drie asielzoekers werden gedwongen terug te keren naar Sri Lanka en er het slachtoffer werden van slagen en foltering, wijst de Raad erop dat verzoeker met een loutere verwijzing naar de behandeling die drie Sri Lankanen ondergingen niet aantoont dat hem hetzelfde lot staat te wachten in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad wijst er in deze nog op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het verleden zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door zijn autoriteiten wordt gevisieerd hetgeen ook blijkt uit de

vaststelling dat verzoeker zich tot de Sri Lankaanse ambassade heeft gewend om in het huwelijk te kunnen treden met een landgenote. Uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 18 oktober 2010 (*"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka"* van 5 juli 2010) blijkt voorts dat er actueel geen nood meer is aan internationale bescherming voor Tamils afkomstig uit het noorden van het land en dat de Sri Lankaanse autoriteiten voornamelijk geïnteresseerd zijn in personen die ervan verdacht worden banden te hebben met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Verzoeker heeft op geen enkel moment aannemelijk gemaakt dat hij ervan verdacht zou worden banden te hebben met de LTTE.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker is van oordeel dat hem ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd. Hij voert aan dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 48/4, § 2, a), b) en c) heeft onderzocht, minstens wordt hierover totaal geen motivering gegeven. Volgens verzoeker houdt de bestreden beslissing dan ook een flagrante schending in van het subsidiaire beschermingsstatuut en de materiële motiveringsplicht. Bovendien vreest hij dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïntendeerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Voorts herhaalt de Raad dat uit hoger aangehaald rapport (*"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka"* van 5 juli 2010) blijkt dat er actueel geen nood meer is aan internationale bescherming voor Tamils afkomstig uit het noorden van het land. Blijkens deze informatie is er immers actueel in Sri Lanka niet langer sprake van een gewapend conflict. Er dient dienvolgens te worden geconcludeerd dat de situatie in Sri Lanka niet langer van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS